

счастию никой за продаваніе не ся намѣри: никой отъ жители-те на това отстраненно мѣсто не рачи да продаде неговъ-атъ си, защото мучно бѣше да намѣри другъ кожухъ на мѣсто-то му. Селяне-те дадоха до седмь рубли на една отъ служанки-те на гостинница-та, за кожухъ-атъ, тя обаче не ги рачи. Въ това смутително состояніе, единъ отъ млади-те завозчики тутакси преложи едно весма странно средство, кое-то направи Прасковія да ся ползува отъ добра-та нѣхна воля. „Всякій отъ насъ, рече онъ, единъ слѣдъ други ще ѝ даде кожухъ-атъ си, или по добръ азъ ще ѝ дамъ за всегда да носи мой-атъ кожухъ, и мы ще минуваме наши-те на всякій верстъ.“ Всѣ съ удовольствіе на това ся склониха. Россійски-те селяне искать счетъ-атъ си да знаятъ, и мучно ся оставятъ да ги измаматъ. Путешественница-та качися на една санія отгорѣ, добръ въ кожухъ-атъ си завита. Младый-атъ завозчикъ, кой-то ѝ го бѣше отступилъ покрься съ рогоска-та съ коя-то она до тогдѣ завита бѣше, и, като сѣдна на нозѣ-те ѝ хвана съ всякій-атъ си гласъ да пѣе и така путь-атъ отвори. Мѣнуваніе-то на кожухи-те